

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

4 септември 2014 година *

„Обжалване — Кохезионен фонд — Намаляване на финансовата помощ — Приемане на решение от Европейската комисия — Съществуване на срок — Неспазване на определения срок — Последници“

По дело C-192/13 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 15 април 2013 г.,

Кралство Испания, за което се явява A. Rubio González, в качеството на представител,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват S. Pardo Quintillán и D. Recchia, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: A. Tizzano, председател на състава, A. Borg Barthet, E. Levits, S. Rodin и F. Biltgen (докладчик), съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 март 2014 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

* Език на производството: испански.

Решение

- 1 С жалбата си Кралство Испания иска отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз Испания/Комисия (T-235/11 EU:T:2013:49, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Общият съд отхвърля жалбата, с която като главно искане се претендира отмяна на Решение на Комисията C(2011) 1023 окончателен от 18 февруари 2011 г. за намаляване на помощта от Кохезионния фонд по фазите на проекти, озаглавени „Доставка и инсталация на железопътно оборудване по високоскоростната линия Мадрид—Сарагоса—Барселона—френска граница. Участък Мадрид—Лерида“ (CCI 1999.ES.16.C.PT.001), „Високоскоростната железопътна линия Мадрид—Барселона. Участък Лерида—Марторел (платформа, първа фаза)“ (CCI 2000.ES.16.C.PT.001), „Високоскоростната линия Мадрид—Сарагоса—Барселона—френска граница. Железопътен достъп до новата гара на Сарагоса“ (CCI 2000.ES.16.C.PT.003), „Високоскоростната линия Мадрид—Сарагоса—Барселона—френска граница. Участък Лерида—Марторел. Подучастък X-A (Олердола Олердола—Авинионет дел Пендес)“ (CCI 2001.ES.16.C.PT.007), „Нов железопътен достъп до високоскоростната линия в Леванте. Подучастък Хинета—Албасете (платформа)“ (CCI 2004.ES.16.C.PT.014) (наричано по-нататък „спорното решение“) и при условията на евентуалност — отмяна на посоченото решение в частта относно направените от Европейската комисия корекции.

Правна уредба

- 2 В обжалваното съдебно решение Общият съд посочва следната правна уредба.
- 3 Съгласно член 2, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1164/94 на Съвета от 16 май 1994 година за създаване на Кохезионен фонд (ОВ L 130, стр. 1), изменен с Регламент (ЕО) № 1264/1999 на Съвета от 21 юни 1999 г. (ОВ L 161, стр. 57) и с Регламент (ЕО) № 1265/1999 на Съвета от 21 юни 1999 г. (ОВ L 161, стр. 62) (наричан по-нататък „измененият Регламент № 1164/94“):

„Фондът отпуска финансиране за проекти, които са насочени към постигане на залегналите в Договора за създаване на Европейския съюз цели, в областите на околната среда и трансевропейските транспортни инфраструктурни мрежи в държави членки с брутен вътрешен продукт (БВП) на глава от населението, измерван като паритетна покупателна способност, под 90 % от средния БВП за Общността, които имат програма за изпълнение на условията за икономическа конвергенция, посочени в член [126 ДФЕС]“.

- 4 Член 8, параграф 1 от изменения Регламент № 1164/94 предвижда:

„Финансираните от Фонда проекти са в съответствие с разпоредбите на Договорите, с приетите в изпълнение на тях инструменти и с политиките на Общността, включително свързаните с опазването на околната среда, транспорта, трансевропейските мрежи, конкуренцията и възлагането на обществени поръчки“.

- 5 Приложение II към изменения Регламент № 1164/94 относно „Разпоредби за прилагане“ съдържа член 3, озаглавен „Финансови корекции“, който предвижда:

„1. Ако, след като извърши необходимите проверки, Комисията заключи, че:

- а) изпълнението на проект не оправдава отчасти или изцяло отпуснатото финансиране, включително при неспазване на някое от условията, определени в решението за отпускане на финансирането, и по-специално при съществено изменение, засягащо естеството или условията на изпълнение на проекта, за което не е поискано одобрението на Комисията или

- б) е налице нарушение във връзка с финансирането от Фонда и съответната държава членка не е предприела необходимите корективни мерки,

Комисията спира отпуснатото финансиране на съответния проект и като посочва мотиви, иска от държавата членка да представи забележките си в определен срок.

Ако оспори направените от Комисията забележки, Комисията кани държавата членка на изслушване, при което двете страни се опитват да постигнат споразумение относно забележките и заключенията, извлечени от тях.

2. Ако след изтичането на определения от Комисията срок при спазване на приложимата процедура не е постигнато споразумение и предвид евентуалните забележки на държавата членка, Комисията решава в тримесечен срок:

[...]

- б) да пристъпи към необходимите финансови корекции, а именно да прекрати изцяло или отчасти отпуснатото финансиране по проекта.

Тези решения трябва да зачитат принципа на пропорционалност. При определянето на размера на корекцията Комисията отчита естеството на нарушението или изменението и мащаба на потенциалното финансово отражение на евентуалните пропуски в системите на управление или контрол. Всяко намаляване или прекратяване на финансирането е основание за възстановяване на недължимо платеното.

[...]

4. Комисията приема подробни условия за прилагането на параграфи 1, 2 и 3 и ги съобщава на държавите членки и на Европейския парламент“ [неофициален превод].
- 6 Член 18 от Регламент (ЕО) № 1386/2002 на Комисията от 29 юли 2002 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 1164/94 на Съвета по отношение на системите на управление и контрол на помощта, предоставяна от Кохезионния фонд, и процедурата за извършване на финансови корекции (ОВ L 201, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 67) гласи следното:

„1. Срокът, в който съответната държава членка може да отговори на искане съгласно алинея първа от член 3, параграф 1 от приложение II към Регламент (ЕО) № 1164/94 за представяне на нейните коментари е два месеца, освен в надлежно оправдани случаи, когато с Комисията може да договори по-дълъг срок.

2. В случай че Комисията предложи финансови корекции на базата на екстраполация или на еднаква ставка, на държавата членка се дава възможност да докаже, чрез преглед на съответните файлове, че действителният размер на нередността е по-малък от този, посочен от Комисията. Със съгласието на Комисията съответната държава членка може да ограничи обхвата на преглед до подходяща част или извадка от съответните файлове.

Освен в надлежно обосновани случаи, срокът, който се разрешава за прегледа, не следва да надвишава два месеца след двумесечния период, посочен в параграф 1. Резултатите от такъв преглед се преглеждат по начина, посочен във втората алинея от член 3, параграф 1 от приложение II към Регламент (ЕО) № 1164/94. Комисията взема под внимание всички доказателства, представени от държавата членка в определения срок.

3. Когато държавата членка възразява срещу направените от Комисията забележки и се провежда изслушване съгласно алинея втора от член 3, параграф 1 от приложение II към Регламент (ЕО) № 1164/94, тримесечният срок, в който Комисията може да вземе решение съгласно член 3, параграф 2 от приложение II към същия регламент, започва да тече от датата на изслушването“.

Обстоятелства, предхождащи спора и спорното решение

- 7 Предхождащите спора обстоятелства, изложени в точки 13—23 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени, както следва.
- 8 С Решение C(2000) 2113 от 13 септември 2000 г., изменено, Комисията одобрява отпускането на финансиране по Кохезионния фонд за някои фази на проект за високоскоростната железопътна линия Мадрид—Барселона (Испания).
- 9 За всяка от фазите на проекта, съответно с писма от 23 октомври 2009 г., 30 март 2010 г. и три писма от 21 април 2010 г., Комисията отправя до Кралство Испания предложение за приключване. Всички предложения съдържат финансови корекции поради нарушения в прилагането на законодателството относно обществените поръчки.
- 10 Тъй като с четири писма от 13 май 2010 г. испанските органи изразяват несъгласието си с предложенията на Комисията за приключване, на 23 юни 2010 г. е проведено изслушване. В хода на това изслушване на Комисията е предадена „записка на административните органи относно предложението за финансова корекция“, както и „списък с документи, изпратени в отговор на предложението на Европейската комисия за финансова корекция във връзка с предложението за приключване на проектите, включени в обхвата на Кохезионния фонд“.
- 11 С писмо от 23 юли 2010 г. Кралство Испания изпраща на Комисията допълнителна информация.
- 12 На 18 февруари 2011 г. Комисията приема спорното решение.
- 13 В посоченото решение, което е съобщено на Кралство Испания на 21 февруари 2011 г., Комисията констатира множество нарушения в прилагането на правната уредба на Съюза относно обществените поръчки, които нарушения засягат фазите на въпросния проект, и вследствие на това намалява цялостното финансиране, отпуснато за тези фази с 31 328 947,63 EUR.

Жалбата пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 14 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 29 април 2011 г., Кралство Испания претендира като главно искане отмяна на спорното решение и при условията на евентуалност, отмяна на посоченото решение в частта относно направените от Комисията корекции.
- 15 В подкрепа на жалбата си Кралство Испания предявява като главно искане две основания, изведени съответно от неспазване от страна на Комисията на срока, предвиден в член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, и неправилно прилагане на член 20, параграф 2 от Директива 93/38/ЕИО на Съвета от 14 юни 1993 година относно координирането на процедурите за възлагане на обществени поръчки във водоснабдяването, енергетиката, транспорта и телекомуникационния сектор (ОВ L 199, стр. 84) и при условията на евентуалност, едно основание, изведено от грешка при прилагането на член 20, параграф 2, буква е) от Директивата.

- 16 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата като неоснователна.
- 17 Що се отнася до първото основание, с което Кралство Испания по същество поддържа, че спазването на тримесечния срок, предвиден както в член 3, параграф 2 от приложение II към Регламент № 1164/94, изменен, така и в член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002, означава, че решението за финансова корекция е трябвало да бъде прието в срок от три месеца, считано от датата на изслушването или най-малкото от датата, на която Комисията е получила допълнителната информация от испанското правителство, поради което спорното решение е просрочено и следователно незаконосъобразно, в точка 32 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че от решение Гърция/Комисия (Т-404/05, ЕУ:Т:2008:510, т. 44), което било потвърдено с определение на Съда Гърция/Комисия (С-43/09 Р, ЕУ:С:2010:36), следвало, че член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 не предвижда срок, в който Комисията трябва да приеме решение. Това тълкуване следвало изрично от текста на тази разпоредба. Тримесечният срок, на който е направено позоваване, се отнасял до сключването на споразумение между Комисията и заинтересованата държава членка.
- 18 По нататък в точка 33 от обжалваното съдебно решение Общият съд посочва, че ако несъмнено текстът на френски език на посочената разпоредба предвижда, че „[при] изтичането на определения от Комисията срок при спазване на приложимата процедура не е постигнато споразумение и предвид евентуалните забележки на държавата членка, Комисията решава в тримесечен срок“, текстовете на същата разпоредба на всички езици, различни от френски, били формулирани различно, като изразът „в тримесечен срок“ се отнасял до непостигането на споразумение между страните. Както обаче следва по-специално от решение *Bacardi* (С-253/99, ЕУ:С:2001:490, т. 41 и цитираната съдебна практика), необходимостта от еднакво тълкуване на регламентите на Съюза изключва изолираното разглеждане на даден текст, като в случай на съмнение изисква той да се тълкува и прилага в светлината на съществуващите текстове на останалите официални езици.
- 19 При това положение тримесечният срок, определен в член 3, параграф 2 от приложение II към Регламент № 1164/94, изменен, позволявал на заинтересованата държава членка след изслушването да представи на Комисията допълнителна информация, а на Комисията — да вземе предвид тази информация, като „едва при непостигане на споразумение между Комисията и заинтересованата държава членка в тримесечен срок и предвид евентуалните забележки на държавата членка Комисията приема решение“ (точка 34 от обжалваното съдебно решение).
- 20 Що се отнася до довода, изтъкнат от Кралство Испания на съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд и изложен в точка 35 от обжалваното съдебно решение, че съществували два съвпадащи срока, които започват да текат от датата на изслушването, а именно срокът, определен в член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, който се отнасял до постигането на споразумение със заинтересованата държава членка, и другият — предвиден в член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002 — който се отнасял до приемането на решение от Комисията за извършване на необходимите финансови корекции, Общият съд е приел, че този довод не може да се приеме.
- 21 Действително в точка 36 от посоченото решение той е приел, че „член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002 само определя дата, от която започва да тече срокът за вземане на решение съгласно член 3, параграф 2 от приложение II към Регламент № 1164/94, [изменен]“, но както следва от точка 32 от посоченото решение, въпросната разпоредба не предвижда „срок, в който Комисията трябва да приеме решение“.

- 22 Следователно в точка 37 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че след като регламент по прилагане, като Регламент № 1386/2002, трябва по възможност да се тълкува в съответствие с разпоредбите на основния регламент, тълкуването на член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002, което предполагало, че Комисията разполага само с тримесечен срок, за да приеме спорното решение, не може да се възприеме.
- 23 Впрочем в точка 38 от посоченото решение той допълва, че тълкуването на въпросните две разпоредби, направено „от Кралство Испания, би лишило от полезно действие срока, предвиден в член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, тъй като от това следвало, че в хипотезата на съществуване на два различни, но съвпадащи срока Комисията на основание на тази разпоредба би била длъжна да приеме решение в тримесечния срок, в който би се опитала да постигне споразумение със заинтересованата държава членка“.
- 24 Поради това в точки 39—41 от обжалваното съдебно решение Общият съд прави извод, че „тъй като член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002 само определя дата, от която започва да тече [срокът за приемане на решение] съгласно член 3, параграф 2 от приложение II към Регламент № 1164/94, [изменен]“, обстоятелството, че в текстовете на член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002 на испански, датски, немски и нидерландски е посочен тримесечен срок, в който Комисията „трябва да приеме“ или „приема“ решение, а текстът на словенски на същата разпоредба се отнася по-общо до „решението съгласно член 3, параграф 2 от приложение II към посочения регламент“ и текстовете на останалите езици на посочената разпоредба посочват тримесечния срок, в който Комисията „може“ да вземе решение на основание член 3, параграф 2 от приложение II към посочения регламент“, в случая е ирелевантно, поради което първото основание следва да се отхвърли.
- 25 В точки 44—72 и 76—108 от обжалваното съдебно решение Общият съд също отхвърля съответно второто и третото основание, изтъкнато от Кралство Испания.

Искания на страните пред Съда

- 26 В своята жалба Кралство Испания иска от Съда:
- да отмени обжалваното съдебно решение,
 - да постанови окончателно решение по спора, като отмени спорното решение,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 27 Комисията иска от Съда:
- да отхвърли жалбата в нейната цялост,
 - да осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

По жалбата

- 28 В подкрепа на жалбата си Кралство Испания изтъква две основания, изведени от грешки при прилагането на правото, допуснати от Общият съд по отношение, на първо място, на неспазването на срока, предвиден в член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, във връзка с приемането на спорното решение и на второ място, на понятието „възлагане“ по смисъла на Директива 93/38.

По първото основание

Доводи на страните

- 29 Кралство Испания посочва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като е приел, че член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 не налага на Комисията срок за приемане на спорното решение.
- 30 Според посочената държава членка въпросната разпоредба трябва, напротив, да се разбира като определяща срок на Комисията при непостигане на споразумение със заинтересованата държава членка при изслушването, предвидено в член 3, параграф 1 от същото приложение, като това налага приемането на решение за намаляване на авансовото плащане или извършване на финансови корекции в срок от три месеца.
- 31 Действително единствено поддържаното от Кралство Испания тълкуване можело да придаде смисъл и полезно действие на релевантните разпоредби.
- 32 Следователно член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 предвиждал тримесечен срок, който започва да тече „след изтичането на определения от Комисията срок“, като последният можел да бъде единствено срокът, посочен в параграф 1, първа алинея, последна част от изречението на същия член, който предвижда, че „Комисията [...] иска [...] от държавата членка да представи забележките си в определен срок“. Този срок изтича преди изслушването, предвидено в параграф 1 от посочения член 3, и цели да позволи на Комисията и на заинтересованата държава членка да постигнат споразумение. Обратно, член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002 се отнасял до друг тримесечен срок, като изрично се препраща към член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, като този срок започва да тече, считано от датата на изслушването, предвидено в изменения Регламент № 1164/94. Тълкувани във връзка една с друга, тези разпоредби имали за цел определянето на срок, в който Комисията, в хипотезата на непостигане на споразумение между страните, е длъжна да приеме решение за финансови корекции. Ако посоченият член 18, параграф 3 трябва да се тълкува само като определящ началния момент на тримесечния срок, който да позволи на страните да постигнат споразумение, той би бил лишен от полезно действие, тъй като член 3 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 ясно определя в кой момент изтича този срок.
- 33 Вследствие на това, ако при изтичане на тримесечен срок, считано от датата на изслушването, Комисията не е приела решение за финансови корекции, институцията е длъжна да осъществи плащането, като всяка корекция, направена, както в случая, след изтичането на посочения срок, била незаконосъобразна, тъй като Комисията вече не разполага с необходимото правно основание, за да приложи подобна мярка. В действителност не можело да се приеме, че Комисията може да определя по свое усмотрение в кой момент да приеме решение с особено значение за финансовото планиране на съответните национални органи.
- 34 Подобно тълкуване освен това би позволило на държавите членки в съответствие с принципа на правна сигурност, да узнаят в достатъчно кратък и предварително определяем срок дали направените разходи се финансират от Кохезионния фонд. Това тълкуване се потвърждавало и от обстоятелството, че в Съобщение (2011) С 332/01 на Комисията до Европейския парламент, Съвета и Сметната палата — Годишни отчети на Европейския съюз — 2010 финансова година (ОВ С 332, 2011 г., стр. 1) е посочено на стр. 63 във връзка с кохезионната политика, че „Комисията разполага с три месеца от датата на официално изслушване с държавата членка (шест месеца за програмите за периода 2007—2013 г.), за да приеме официално решение за финансова корекция, и издава нареждане за събиране на вземания, за да си възстанови средствата от държавата членка“.

- 35 Освен това, подкрепяйки съображенията си, в точка 32 от обжалваното съдебно решение, като се позовава на решение Гърция/Комисия (EU:T:2008:510), както и на определение на Съда Гърция/Комисия (EU:C:2010:36), Общият съд приложил неправилно тълкуване на тези решения, доколкото, от една страна, както Съдът изрично постановява в посоченото определение, член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002 не е приложим към проекта, разглеждан по делото, по което са постановени посочените две решения, и от друга страна, Съдът не се е произнесъл по същество по правния въпрос, поставен понастоящем от Кралство Испания.
- 36 Комисията оспорва, че на първо място, Кралство Испания не изяснява в жалбата си защо Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като се позовава в обжалваното съдебно решение на решение Гърция/Комисия (EU:T:2008:510), както и на определение на Съда Гърция/Комисия (EU:C:2010:36). Тази част от основанието се изразявала единствено в абстрактно изявление, несъдържащо изложение на логично свързани правни доводи, конкретно оспорващи преценката на Общия съд в това отношение и следователно била недопустима.
- 37 При всички положения посочената част била неоснователна, тъй като Общият съд не бил допуснал грешка при прилагането на правото, като е основал съображенията си на тълкуването на изменения Регламент № 1164/94, дадено от него в посоченото съдебно решение и което било потвърдено по необходимост, макар и косвено от Съда в определение Гърция/Комисия (EU:C:2010:36), като съгласно това тълкуване член 3, параграф 2 от приложение II към посочения регламент не налага на Комисията срок да приеме решение за финансова корекция.
- 38 На второ място, Комисията приема, че Кралство Испания по същество просто потвърждава пред Съда тезата, която вече е защитило на първа инстанция.
- 39 По-специално жалбата била недопустима, доколкото, като се твърди, че тримесечният срок бил срок, след изтичането на който Комисията не би могла вече да приложи финансови корекции, Кралство Испания не изяснявало по какъв начин това твърдение е свързано с обжалваното съдебно решение, нито в какво се състои допуснатото в това отношение нарушение на Общия съд, и следователно посоченото твърдение представлявало обикновено искане за преразглеждане на първоинстанционната жалба.
- 40 Освен това тази част от основанието при всички положения била неоснователна. На първо място, дори да се приеме, че измененият Регламент № 1164/94 предвижда тримесечен срок, просрочването му не може да доведе до невъзможност за действие от страна на Комисията. Действително, тъй като целта на посочения регламент е да гарантира, че националните разходи са направени от държавите членки в съответствие с правната уредба на Съюза, подобен срок може да се счита единствено за инструктивен, освен ако са засегнати интересите на държавата членка, за което Кралство Испания не представяло доказателства по делото. На следващо място, като се има предвид, че в разглеждания случай след изслушването от 23 юни 2010 г. Кралство Испания е предоставило на Комисията допълнителна информация от 23 юли 2010 г., срокът от шест месеца и 16 дни между последната дата и датата, на която е прието спорното решение, трябва да се счита за напълно разумен. На последно място, поддържаното от Кралство Испания тълкуване било не само неоснователно, но и нелогично и противоречиво. В действителност Общият съд правилно бил приел, че тримесечният срок, определен в член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, се отнася единствено до сключването на евентуално споразумение между Комисията и заинтересованата държава членка и че член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002 не може да се тълкува в смисъл, че налага на Комисията тримесечен срок, за да приеме решение за финансови корекции.

Съображения на Съда

– По допустимостта

- 41 Що се отнася до допустимостта на първото основание, следва да се отхвърлят повдигнатите от Комисията възражения за недопустимост.
- 42 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 256 ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз обжалването се ограничава само до правни въпроси и то трябва да се основава на липса на компетентност на Общия съд, на нарушение на процесуални правила в производството пред него, което накърнява интересите на жалбоподателя, или на нарушение на правото на Съюза от страна на Общия съд (вж. в този смисъл решение Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/211 P, EU:C:1994:211, т. 47).
- 43 Освен това от член 256 ДФЕС, член 58, първа алинея от Статута на Съда, член 168, параграф 1, буква г) и член 169, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда е видно, че жалбата трябва точно да посочва пороците на съдебното решение, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане (вж. по-специално решения Vergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, EU:C:2000:361, т. 34, Interporc/Комисия, C-41/00 P, EU:C:2003:125, т. 15 и Reynolds Tobассо и др./Комисия, C-131/03 P, EU:C:2006:541, т. 49).
- 44 Така жалба, която само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Общия съд основания и доводи, в това число и основаните на изрично отхвърлени от тази юрисдикция фактически обстоятелства, не отговаря на произтичащите от тези разпоредби изисквания за мотивиране (вж. по-специално решение Interporc/Комисия, EU:C:2003:125, т. 16). В действителност подобна жалба представлява обикновено искане за преразглеждане на представената пред Общия съд искова молба или жалба, което е извън компетентността на Съда (вж. по-специално решение Reynolds Tobассо и др./Комисия, EU:C:2006:541, т. 50).
- 45 След като обаче един от жалбоподателите оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от Общия съд, правните проблеми, разгледани в първата инстанция, могат отново да бъдат разисквани в рамките на обжалването (решение Salzgitter/Комисия, C-210/397 P, EU:C:2000:397, т. 43). Всъщност, ако жалбоподателят не би могъл да основе жалбата си пред Съда на вече изложени пред Общия съд правни основания и доводи, производството по жалбата отчасти би се обезсмислило (решение Interporc/Комисия, EU:C:2003:125, т. 17).
- 46 Следователно първото основание отговаря на тези изисквания.
- 47 Действително в разглеждания случай Кралство Испания по същество поддържа, че като е приел, че член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 не възлага на Комисията срок, за да приеме решение за финансови корекции, Общият съд е нарушил правото на Съюза.
- 48 При тези условия, далеч без да се ограничава само да повтаря доводи, вече изтъкнати пред Общия съд, и да претендира ново разглеждане по същество на първоначалната си жалба, Кралство Испания поставя под съмнение отговора на правен въпрос, който посочената юрисдикция изрично е дала в обжалваното съдебно решение, а този отговор подлежи на контрол от Съда в рамките на обжалването.
- 49 Жалбоподателят всъщност е легитимиран да подаде жалба пред Съда на основания, произтичащи от самото обжалвано съдебно решение и насочени към оспорване на неговата обосновааност (решение Stadtwerke Schwäbisch Hall и др./Комисия, C-176/06 P, EU:C:2007:730, т. 17).

50 Освен това, обратно на твърдяното от Комисията, Кралство Испания ясно посочва правните доводи, на които се основава в това отношение.

51 От това следва, че първото основание на Кралство Испания е допустимо.

– По съществуването на спора

52 Що се отнася до разглеждането на първото основание по същество, следва да се установи, както посочва Общият съд в точка 33 от обжалваното съдебно решение, че смисълът на член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 се различава в текста на тази разпоредба на различните езици.

53 Всъщност от текста на разпоредбата на френски език, съгласно който при непостигане на споразумение между страните Комисията решава „в тримесечен срок“, следва, че предвиденият в разпоредбата тримесечен срок се отнася до приемането на решение за финансови корекции.

54 Обратно, в текстовете на същата разпоредба на другите езици този тримесечен срок се отнася до непостигането на споразумение между страните.

55 Съгласно постоянната съдебна практика обаче, за да се гарантира еднообразно тълкуване и прилагане на един и същ текст, чиято редакция на даден език на Европейския съюз се различава от редакцията на другите езици, въпросната разпоредба трябва да се тълкува в зависимост от общата структура и целите на правната уредба, от която е част (вж. по-специално решение DR и TV2 Danmark, C-510/10, EU:C:2012:244, т. 45 и цитираната съдебна практика).

56 В това отношение, що се отнася до контекста, в който се вписва член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, следва да се отбележи, че съгласно член 130г, втора алинея от Договора за ЕО Кохезионният фонд е създаден с Регламент № 1164/94 в първоначалния му текст.

57 Член 3, параграф 2 от приложение II към посочения регламент в първоначалния му текст предвижда единствено че при наличие на нарушение или когато някое от условията, предвидени в решението за отпускане на финансиране, не е изпълнено, Комисията може да намали, да спре или да прекрати финансирането за съответното действие, без обаче упрежняването на това правомощие да е обвързано със срок.

58 Както е посочено в точка 3 от настоящото решение, първоначалният текст на посочения регламент е изменен по-специално с Регламент № 1265/1999, с който текстът на посочения член 3 от приложение II е заменен с текста, посочен в точка 5 от настоящото решение, като параграф 2, първа алинея от този член е предмет на спора по настоящото дело. Изменението е направено на основание член 16, параграф 1 от Регламент № 1164/94 в първоначалния му текст, съгласно който Съветът на Европейския съюз по предложение на Комисията и в съответствие с изложената в член 130г от Договора за ЕО процедура преразглежда настоящия регламент преди края на 1999 г.

59 От преамбюла на Регламент № 1265/1999, и по-специално от съображения 1, 2, 4 и 5 от него, следва, че посоченото приложение II е изменено с цел увеличаване на ефикасността на Кохезионния фонд, опростяване на системата за финансово управление, като се предвиди засилен контрол върху действителното състояние на разходите и се подобри и систематизира сътрудничеството между Комисията и заинтересованата държава членка в областта на контрола на проектите.

- 60 Измененият Регламент № 1164/94 е приложим в периода между 2000 г. и 2006 г. Всъщност, от една страна, Регламент № 1264/1999 и Регламент № 1265/1999 за изменение на Регламент № 1164/94 в първоначалния му текст влизат в сила на 1 януари 2000 г., и от друга страна, съгласно член 1, точка 11 от Регламент № 1264/1999 Регламент № 1164/94 съгласно текста, изменен през 1999 г., трябва да бъде преразгледан най-късно до 31 декември 2006 г.
- 61 Регламент № 1386/2002 е приет от Комисията с цел определяне на правила за прилагане на изменения Регламент № 1164/94. Съгласно член 23 Регламент № 1386/2002 влиза в сила на 7 август 2002 г. и съгласно член 1 се прилага по отношение на проектите, които са одобрени за пръв път след 1 януари 2000 г.
- 62 От член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002, който изрично препраща към член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, следва, че Комисията съгласно член 3, параграф 2 разполага с тримесечен срок за приемане на решение за финансови корекции, като този срок започва да тече от датата на изслушването.
- 63 Текстът на всички езици на член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002 съвпада в този смисъл.
- 64 В същия период, посочен в точка 60 от настоящото решение, Регламент (ЕО) № 1260/1999 на Съвета от 21 юни 1999 г. относно определянето на общи разпоредби за структурните фондове (ОВ L 161, стр. 1), който съгласно член 2 се прилага към Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието, секция „Ориентиране“ и Финансовия инструмент за ориентиране на рибарството, предвижда в член 39, параграф 3, че „[при] изтичането на периода, определен от Комисията, ако не бъде постигнато споразумение и ако държавата членка не е извършила корекциите и като се държи сметка за евентуалните забележки на държавата членка, Комисията може да реши в срок от три месеца“ да намали авансовото плащане или да извърши необходимите финансови корекции, като прекрати изцяло или отчасти участието на фондовете в съответната мярка.
- 65 По отношение на формулировката на посочената разпоредба в текста на различните езици не съществуват различия, съпоставими с описаните в точки 53 и 54 от настоящото решение.
- 66 В смисъл, съпоставим с този на член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002, член 5, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 448/2001 на Комисията от 2 март 2001 година за определяне на подробни правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 1260/1999 на Съвета по отношение на процедурата за извършване на финансови корекции на помощта, отпускана по структурните фондове (ОВ L 64, стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 62), предвижда, че винаги когато държавата членка възразява срещу наблюденията на Комисията и нейното дело се гледа съгласно член 39, параграф 2, втора алинея от Регламент (ЕО) № 1260/1999, „тримесечният срок, през който Комисията може да вземе решение съгласно член 39, параграф 3 от споменатия регламент, започва да тече от датата на делото“.
- 67 Що се отнася до правния въпрос, предмет на настоящия спор, редакцията на посочената разпоредба също не съдържа различия в текста на Регламента на различните езици.
- 68 Регламент № 1260/1999 е отменен с Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета от 11 юли 2006 година за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд и Кохезионния фонд (ОВ L 210, стр. 25; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 2, стр. 64), който съгласно член 1, параграф 1 се прилага към посочените фондове, без да се засягат специфичните разпоредби, предвидени в регламентите, уреждащи всеки от тези фондове.

- 69 Финансовите корекции, които могат да бъдат приети от Комисията, вече се уреждат от общи за трите фонда правила, предвидени в членове 99—102 от посочения регламент.
- 70 Член 100, параграф 5 от Регламент № 1083/2006, озаглавен „Процедура“, предвижда, че „[п]ри отсъствие на споразумение, Комисията взема решение относно финансовата корекция в срок от шест месеца от датата на изслушването, като взема предвид цялата информация и предоставените забележки по време на процедурата[;] [а]ко не се проведе изслушване, шестмесечният период започва да тече два месеца след датата на писмото-покана, изпратено от Комисията“.
- 71 В това отношение е важно да се уточни, че от една страна, що се отнася до въпроса, по който страните по спора са на противоречиви позиции, посоченият член 100, параграф 5 е формулиран по идентичен начин в текстовете на Регламент № 1083/2006 на различните езици, и от друга страна, Регламент (ЕО) № 1084/2006 на Съвета от 11 юли 2006 година за създаване на Кохезионен фонд и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1164/94 (ОВ L 210, стр. 79; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 2, стр. 118) не съдържа разпоредба относно процедурата за финансови корекции, каквито разпоредби не се съдържат и в Регламент (ЕО) № 1828/2006 на Комисията от 8 декември 2006 година относно реда и начина на изпълнение на Регламент (ЕО) № 1083/2006 и на Регламент (ЕО) № 1080/2006 на Европейския парламент и на Съвета относно Европейския фонд за регионално развитие (ОВ L 371, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 3, стр. 17).
- 72 Същото се отнася и до Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1083/2006 на Съвета (ОВ L 347, стр. 320). Всъщност член 145, параграф 6 предвижда, че „[с] оглед извършване на финансови корекции Комисията взема решение чрез актове за изпълнение в срок от шест месеца от датата на изслушването, или от датата на получаване на допълнителна информация, когато държавата членка се съгласи да представи такава допълнителна информация след изслушването[;] Комисията трябва да вземе предвид цялата информация и коментарите, предоставени в хода на процедурата[;] [а]ко не се проведе изслушване, шестмесечният срок започва да тече два месеца след датата на писмото покана за изслушване, изпратено от Комисията“.
- 73 Съдържанието на разпоредбата в текста на Регламент № 1303/2013 на различните езици е съпоставимо.
- 74 Впрочем Регламент (ЕС) № 1300/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 година относно Кохезионния фонд и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1084/2006 на Съвета (ОВ L 347, стр. 281) не урежда приложимата процедура при финансови корекции. Същото се отнася и до проекта за Делегиран регламент (ЕС) на Комисията за допълване на Регламент № 1303/2013, предаден на Европейския парламент на 3 март 2014 г.
- 75 От гореизложените съображения следва, че сама по себе си правната уредба, приложима към първоначалния период между 1994 г. и 1999 г., не определя срок за приемане на решение от Комисията за финансови корекции.
- 76 Обратно, налага се констатацията, че считано от 2000 г., както Регламент № 1260/1999, така и Регламент № 1083/2006 и Регламент № 1303/2013, влезли в сила съответно на 1 януари 2007 г. и 1 януари 2014 г., както и различните регламенти за прилагане на посочените регламенти, приети от Комисията, определят такъв срок.

- 77 Като се има предвид, че член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 в сила, считано от 1 януари 2000 г., съдържа различия в текста на посочения регламент на различните езици, следва да се определи точният му смисъл с оглед на контекста, в който се вписва посочената разпоредба, а именно в разглеждания случай в контекста на сходните регламенти в областта на управлението на фондовете на Съюза.
- 78 Става ясно обаче, че всички приложими в тази област регламенти след 2000 г. потвърждават тезата, поддържана от Кралство Испания, според която Комисията трябва да приеме решение за финансови корекции, като спази определен срок, чието изчисляване може да варира според действащата правна уредба, но чието съществуване само по себе си напълно еднозначно е предвидено от законодателя на Съюза.
- 79 Обстоятелството, че Регламент № 1260/1999 не се прилага по отношение на самия Кохезионен фонд, в това отношение не е пречка за такова тълкуване, доколкото текстът на член 39, параграф 3 от посочения регламент и текстът на член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 са почти идентични и не изглежда оправдано по отношение на втория регламент срокът да се отнася до непостигането на споразумение между страните, а по отношение на първия регламент този срок да се отнася до приемането на решение от Комисията.
- 80 Тълкуване в този смисъл е оправдано в още по-голяма степен, тъй като всички последващи регламенти както на Съвета, така и на Комисията потвърждават, че Комисията е длъжна да спази определен срок, когато приема решение за финансови корекции.
- 81 Що се отнася по-специално до Регламент № 1386/2002, чиято цел е определяне на правила за прилагане на изменения Регламент № 1164/94, в който се съдържа спорната разпоредба в настоящото производство, следва да се отбележи, че защитаваното от Комисията становище и потвърдено от Общият съд в точки 36 и 39 от обжалваното съдебно решение, според което член 18 от Регламент № 1386/2002 само определя дата, от която започва да тече срокът за вземане на решение съгласно член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94, не може да се възприеме, тъй като законодателят на Съюза не може да е определил началния момент на срока за приемане на решението, посочено в посочения член 3, ако подобен срок не съществува.
- 82 Вследствие на това следва да се приеме, че считано от 2000 г., Комисията е длъжна да спази законоустановен срок за приемане на решение за финансови корекции.
- 83 Този извод, изведен чрез систематично тълкуване на релевантните регламенти на Съвета и Комисията, впрочем се потвърждава и от формулировката на пасажа, съдържащ се на стр. 63 от Съобщение (2011) C 332/01 на самата Комисия, посочен от Кралство Испания в подкрепа на жалбата му, както следва от точка 34 от настоящото решение.
- 84 Този извод съвпада и с целта, посочена в член 161, първа алинея от Договора за ЕО (впоследствие член 177 ДФЕС), според която законодателят на Съюза определя „приложимите спрямо [фондовете] общи правила“, като този подход по необходимост трябва да доведе до хармонизация на правилата, приложими в тази област. Подобен подход се налага с още по-голяма сила по отношение на процедурните правила. В това отношение следва да се отбележи, че от 2007 г. нататък по-специално процедурните правила действително са уеднаквени в рамките на регламент на Съвета относно общите разпоредби, приложими към всички фондове на Съюза. Предвидените в него процедурни правила обаче изцяло потвърждават тълкуването, според което приемането на решение за финансови корекции е обвързано с предварително определен от законодателя срок.

- 85 Впрочем това тълкуване не би могло да засегне последователността и ефикасността на процедурата за финансови корекции, предвидена в правото на Съюза, тъй като предвиденият от законодателя срок предоставя на Комисията достатъчен период от време, за да приеме решение, като надлежно вземе предвид преговорите със заинтересованата държава членка.
- 86 Напротив, както следва от съображение 5 от Регламент № 1265/1999, процедурата, въведена от законодателя на Съюза в областта на финансовите корекции, се основава на сътрудничество между заинтересованата държава членка и Комисията, което трябва да цели равновесие между правата и задълженията на страните. Следователно при тези условия би противоречало на изискването за равновесие между правата и задълженията на страните, ако в рамките на тази процедура държавата членка е длъжна да спазва точно определени срокове, а Комисията няма такава задължение.
- 87 Действително съгласно постоянната съдебна практика принципът на лоялно сътрудничество налага не само държавите членки да вземат всички мерки, които са годни да гарантират обхвата и ефективното действие на правото на Съюза, но предполага и насрещни задължения за институциите на Съюза за лоялно сътрудничество с държавите членки (вж. в този смисъл определение Zwartveld и др., C-2/88 IMM, EU:C:1990:315, т. 10).
- 88 Освен това, тъй като в разглеждания случай става дума за решения със значително бюджетно отражение, от интерес както на заинтересованата държава членка, така и на Комисията е протичането на процедурата за финансови корекции да е предвидимо, а това предполага определянето на предварително установен срок за приемане на окончателно решение. Следва също да се отбележи, че надвишаването на срока, предвиден за приемане на решение за финансови корекции, е несъвместимо с общия принцип за добра администрация.
- 89 Предвид всички гореизложени съображения следва да се констатира, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 32 и 36 от обжалваното съдебно решение е приел, че член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 не предвижда срок, в който Комисията приема решение за финансови корекции, тъй като тримесечният срок, посочен в тази разпоредба, се отнася до сключването на споразумение между Комисията и заинтересованата държава членка.
- 90 От това следва, че първото основание на жалбата е обосновано и че обжалваното съдебно решение трябва да се отмени, без да е необходимо да се разглежда второто основание за обжалване.

По жалбата на първа инстанция

- 91 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда, ако жалбата е основателна, Съдът отменя решението на Общия съд. Той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.
- 92 В конкретния случай Съдът разполага с необходимите доказателства, за да се произнесе с окончателно решение по жалбата за отмяна на спорното решение, подадена от Кралство Испания пред Общия съд.
- 93 Както следва от точки 56—89 от настоящото решение, приемането на решение за финансови корекции от Комисията, считано от 2000 г., е обвързано със спазването на определен срок.
- 94 Продължителността на този срок е различна в зависимост от приложимата правна уредба.

- 95 Следователно съгласно разпоредбата на член 3, параграф 2 от приложение II към изменения Регламент № 1164/94 във връзка с член 18, параграф 3 от Регламент № 1386/2002 срокът, в който Комисията трябва да приеме решение за финансови корекции, е три месеца, считано от датата на изслушването.
- 96 Съгласно член 100, параграф 5 от Регламент № 1083/2006 Комисията взема решение относно финансовата корекция в срок от шест месеца от датата на изслушването и ако не се проведе изслушване, шестмесечният период започва да тече два месеца след датата на писмото-покана, изпратено от Комисията.
- 97 Съгласно член 145, параграф 6 от Регламент № 1303/2013 Комисията взема решение чрез актове за изпълнение в срок от шест месеца от датата на изслушването или от датата на получаване на допълнителна информация, когато държавата членка се съгласи да представи такава допълнителна информация след изслушването. Ако не се проведе изслушване, шестмесечният период започва да тече два месеца след датата на писмото-покана, изпратено от Комисията.
- 98 В това отношение следва да се уточни, че макар Регламент № 1265/1999, който изменя Регламент № 1164/94, да влиза в сила на 1 януари 2000 г., от член 108, втора алинея от Регламент № 1083/2006 обаче следва, че член 100 от същия регламент се прилага, считано от 1 януари 2007 г., включително по отношение на програмите преди периода 2007—2013 г. Това положение впрочем е съвместимо с принципа, че процесуалните норми се прилагат незабавно след влизането им в сила.
- 99 Що се отнася до член 145 от Регламент № 1303/2013, съгласно член 154, втора алинея от същия регламент той се прилага, считано от 1 януари 2014 г.
- 100 В разглеждания случай обаче изслушването е проведено на 23 юни 2010 г., а Комисията е приела спорното решение едва на 18 февруари 2011 г.
- 101 При тези условия е ясно, че в разглеждания случай Комисията не е спазила шестмесечния срок, предвиден в член 100, параграф 5 от Регламент № 1083/2006.
- 102 Обратно на твърдяното от Комисията, обстоятелството, че приложимата правна уредба не предвижда изрично, че при неспазване на предвидения срок за приемане на решение за финансови корекции Комисията е лишена от възможността да приеме такова решение, е ирелевантно, тъй като определянето на срок, в който трябва да бъде прието такова решение, само по себе си е достатъчно.
- 103 Освен това неспазването на процесуалните правила, свързани с приемането на увреждащ акт, представлява съществено процесуално нарушение (вж. в този смисъл решение Обединено кралство/Съвет, 68/86, EU:C:1988:85, т. 48 и 49), което може да бъде разглеждано от съда на Съюза дори служебно (вж. в този смисъл решения Комисия/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, т. 51 и Комисия/Solvay, C-287/95 P и C-288/95 P, EU:C:2000:189, т. 55). Следователно обстоятелството, че Комисията не е приела спорното решение в срока, определен от законодателя на Съюза, представлява съществено процесуално нарушение.
- 104 Поради това спорното решение не е прието валидно и вследствие на това трябва да бъде отменено.

По съдебните разноски

- 105 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е основателна и окончателното решение по правния спор се взема от Съда, той се произнася по съдебните разноски.
- 106 Съгласно член 138, параграф 1 от посочения правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Кралство Испания печели делото при обжалването, а жалбата пред Общия съд е уважена, в съответствие с исканията на Кралство Испания Комисията следва да бъде осъдена да заплати собствените си разноски, както и разноските, направени от тази държава членка както на първа инстанция, така и при обжалването.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) **Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз Испания/Комисия (T-235/11, EU:T:2013:49).**
- 2) **Отменя Решение C(2011) 1023 окончателен на Комисията от 18 февруари 2011 г., с което се намалява помощта от Кохезионния фонд по фазите на проекти, озаглавени „Доставка и инсталация на железопътно оборудване по високоскоростната линия Мадрид—Сарагоса—Барселона—френска граница. Участък Мадрид—Лерида“ (CСI 1999.ES.16.C.PT.001), „Високоскоростната железопътна линия Мадрид—Барселона. Участък Лерида—Марторел (платформа, първа фаза)“ (CСI 2000.ES.16.C.PT.001), „Високоскоростната линия Мадрид—Сарагоса—Барселона—френска граница. Железопътен достъп до новата гара на Сарагоса“ (CСI 2000.ES.16.C.PT.003), „Високоскоростната линия Мадрид—Сарагоса—Барселона—френска граница. Участък Лерида—Марторел. Подучастък X-A (Олердола—Авинионет дел Пендес)“ (CСI 2001.ES.16.C.PT.007), „Нов железопътен достъп до високоскоростната линия в Леванте. Подучастък Хинета—Албасете (платформа)“ (CСI 2004.ES.16.C.PT.014).**
- 3) **Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски на Кралство Испания и да понесе собствените си разноски както в производството на първа инстанция, така и в настоящото производство по обжалване.**

Подписи